

Su Quinn
De leerling

ROMAN

SU QUINN

De leerling

Uitgegeven door Xander Uitgevers BV
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *The Ivy Lessons*
Oorspronkelijke uitgever: CreateSpace
Vertaling: Bonella van Beusekom
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagbeeld: Getty Images
Auteursfoto: Richard Bolls
Zetwerk: Michiel Niesen, ZetProducties

Copyright © 2014 Su Quinn
Copyright © 2015 voor de Nederlandse taal:
Xander Uitgevers BV, Amsterdam

Eerste druk 2015

ISBN 978 94 0160 374 4 | NUR 302

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

EEN

Klimop: een winterharde klimplant met groenblijvende bladeren en zwarte, besachtige vruchtjes die gebouwen kan beschadigen en beschermen tegen aantasting door de elementen.

JE BENT AANGENOMEN...

Ik staar naar de brief en kan niet geloven wat ik zie. De gouden woorden IVY COLLEGE glimmen boven aan de pagina.

... VOOR DE OPLEIDING CREATIEF TONEEL AAN IVY COLLEGE
IN LONDEN.

De mok thee in mijn handen trilt en ik voel dat ik begin te glimlachen.

Ik kan het niet geloven. Echt niet. Duizenden jonge acteurs hebben dit jaar auditie gedaan voor Ivy College. Ik had nooit gedacht dat ik door de selectie heen zou zijn.

Ik kijk weer naar de brief, weet niet goed of dit wel waar kan zijn, en denk terug aan de dag dat ik auditie deed voor Ivy College.

Het was echt een warme ochtend en de Londense metro was een plakkerige warboel van mensen, waterflesjes en blikjes frisdrank.

Ik was nog maar één keer eerder in Londen geweest, om mijn beste vriendin Jen te helpen bijzondere schoenen voor een bruiloft te kopen, en die dag waren we niet langs Oxford Street gekomen.

De paniek, de agressie en de hitte van de spits op een hete zomerdag had ik nog nooit meegemaakt en ik voelde me net een pop die heen en weer werd gegooid.

Onderweg naar het college verdwaalde ik en toen ik mensen vroeg me te helpen, hadden de meesten het te druk om te stoppen.

Uiteindelijk bood een man met een witte baard en een afgemeten accent aan me de weg te wijzen. Hij nam me mee van de hoofdweg af, langs mooie herenhuizen, naar een groen park van zeker een hectare, omringd door naaldbomen en zwarte hekken.

Op het terrein zag ik victoriaanse gebouwen, bedekt met echte klimop, zilvergroen gevlekt. Eromheen lagen groene gazons en bos.

‘Ik ben dol op klimop,’ zei ik tegen de man. ‘Dat is een van mijn lievelingsplanten.’

‘Geniet er maar van zolang het nog duurt,’ had de man gezegd. ‘Dit college is van een acteur uit Hollywood. Het is een kwestie van tijd voordat hij de hele boel platgooit en er iets van glas en beton neerzet.’

‘Hebt u het over Marc Blackwell?’ had ik gevraagd.

De man knikte. ‘Ik heb alleen maar slechte dingen over hem gehoord. Hij schijnt ongelooflijk arrogant te zijn. Een kouwe kikker.’

‘Dat heb ik ook gehoord,’ zei ik. ‘Maar ik denk dat hij alle reden heeft om arrogant te zijn. Hij is niet zo veel ouder dan ik, en wat heeft hij niet allemaal bereikt? Twee Oscars gewonnen, dit college opgericht.’

De man keek naar me en vroeg zich misschien af wat iemand met een verschoten t-shirt en een spijkerbroek op Ivy College te zoeken had.

‘Ik probeer aangenomen te worden,’ legde ik uit. ‘Niet dat het me gaat lukken. In geen honderdduizend jaar. Ik doe het alleen omdat mijn mentor op de universiteit zei dat het een goede ervaring voor me zou zijn om auditie te doen. En ik vind het leuk om het college te zien. Het is prachtig. Zo veel bomen. Je zou ertussen kunnen verdwalen.’

Ik herinner me dat de victoriaanse, met klimop begroeide ge-

bouwen dicht bij elkaar stonden, alsof ze elkaar warm probeerden te houden. Ze zagen eruit als kinderen die verdwaald waren in een bos.

‘Nou. Veel succes dan maar.’ De man verliet me en ik stond vol verwondering naar het college staren. De gebouwen hadden allemaal torentjes, balkons en boogramen als in een sprookje. Het kasteel van een prinses. Maar ik was doller op de bomen dan op de gebouwen. Een klein wildernisje midden in Londen.

Ik staarde er lang naar voordat ik het gietijzeren hek openduwde en door het park liep. In zo’n deftige omgeving voelde ik me klein en gewoontjes, maar ik was niet zenuwachtig. Wat had ik te verliezen? Dit was een geweldige ervaring! Ik had geen idee dat ik Marc Blackwell zelf tijdens de auditie zou ontmoeten.

TWEE

Op de een of andere manier wist ik de auditieruimte te vinden te midden van al die kronkelige paadjes, bakstenen bogen en gangen.

Toen ik de zaal binnenkwam zag ik twee mensen achter een lange tafel zitten.

De vrouw aan de linkerkant herkende ik als Denise Crompton, een actrice die beroemd is om haar musicalrollen. Ze glimlachte naar me en kreeg rimpeltjes naast haar ogen.

Toen ik zag wie er rechts van haar zat, struikelde ik bijna over mijn voeten. Dat was Marc Blackwell en ik kon hem gewoon aanraken! Ik had hem natuurlijk al heel vaak in films gezien. Maar dit was de eerste keer dat ik zo'n beroemdheid in het echt zag.

Zijn lichtbruine haar zag er zachter en schoner uit dan in de film, maar zijn blauwe ogen onder de dikke, bruine wenkbrauwen waren even intens. Hij droeg een zwart T-shirt en ik weet nog dat ik dacht dat hij er heel slank en gespierd uitzag. Ik had ergens gelezen dat hij in zijn meest recente film een drugsverslaafde had gespeeld en ik vermoedde dat hij daarvoor had moeten afvallen.

Hij had hoekige kaken, zijn wangen waren wat hol en om zijn ogen zaten grijze kringen. Zijn huid zag er zoals altijd heel bleek uit. En hij bezat een kille, prikkelbare schoonheid, waardoor hij geknipt was voor al die artistieke films waarvoor hij onderscheidingen had gewonnen. Doordat hij zo slank en gespierd was, zag hij er op de een of andere manier eleganter uit, en een beetje gevaarlijk.

Hoewel het een warme dag was, zag zijn zwarte T-shirt er fris uit en het zat perfect om zijn lange, magere lichaam.

Ik stond daar alleen maar als een idioot eindeloos naar Marc te staren. In het echt was hij fascinerend. Echt fascinerend. Ik merk-

te dat mijn blik afzakte naar zijn lippen, die felrood waren en een enigszins geamuseerde indruk maakten.

Hij was heel knap, maar de harde blik in zijn ogen vertelde me dat hij geen onzin duldde en tot dusverre niet onder de indruk was.

Denise glimlachte weer naar me, maar Marcs gezicht bleef ernstig. Hij verspilde geen tijd aan aardig doen.

‘Dit is Denise Crompton,’ zei Marc met een gebaar naar links. Hij had een lage stem en sprak elk woord duidelijk uit. Zorgvuldig. Hij had een licht Engels accent, wat me verbaasde aangezien ik had gehoord dat hij was opgegroeid in LA. ‘Zij geeft zang-, muziek- en dansles.’ Marc vouwde zijn lange vingers. ‘En als u enig benul hebt, weet u wie ik ben, ik ben de eigenaar van het college en geef studenten drie colleges per week. En u bent?’

‘Sophia Rose,’ zei ik, en ik voelde mijn keel dichtsnoeren. Ook al probeerde ik het, ik kon me niet losmaken van zijn blik. Zijn ogen waren als een flakkerende kaars in een donkere kamer. Ik kon nergens anders naar kijken. Hij beantwoordde mijn starende blik en leunde naar voren op zijn ellebogen.

‘Tja, miss Rose,’ zei hij met een glimlach om zijn krullende lippen. ‘Leuk dat u zich zo voor ons hebt opgedoft vandaag.’

Ik keek naar mijn witte T-shirt en spijkerbroek.

‘Mijn mentor op de universiteit had me gezegd dat ik me nonchalant moest kleden voor audities,’ zei ik. ‘Omdat je er anders uitziet alsof je het te graag wilt.’

Marc trok zijn ene wenkbrauw op. ‘Heeft hij dat echt gezegd?’

‘Zij.’

De glimlach bereikte bijna Marcs ogen. ‘Verbetert u mij, miss Rose?’

‘Ik...’

‘Laten we eens kijken wat u kunt. Wie speelt u?’

‘Lady Macbeth.’

‘Aha.’ Marc leunde achterover in zijn stoel en tikte met een

marineblauwe pen op zijn notitieblok. ‘De gemene vrouw van Shakespeare.’

‘O, nee.’ Ik merkte dat ik rechterop ging staan. ‘Ze is niet gemeen.’

‘Verbeter u me weer?’

Ik was vasthoudend: ‘Maar dat is ze niet. Ik geloof dat niemand helemaal slecht is. Zelfs slechte personages hebben nog iets lichts. Je moet er alleen naar zoeken. Als ik het goede in een personage niet kan zien, kan ik het niet spelen.’

Marc keek toen zo doordringend naar me, dat ik echt dacht dat het me uit evenwicht zou brengen. Zijn blauwe ogen werden donkerder en zijn wenkbrauwen vormden een rechte lijn.

Ik merkte dat ik mijn voeten verder uit elkaar zette. Mijn schoenen piepten op de parketvloer. We staarden elkaar heel lang aan. Daarna ging Marc achteroverzitten en draaide zijn pen rond tussen zijn lange vingers.

‘Nou, miss Rose. Zoals ik al zei. Laten we eens kijken wat u kunt. Bent u er klaar voor?’

‘Ja.’ Ik keek hem schaapachtig aan, schudde mijn armen los en haalde diep adem.

Ik speelde de scène waarin Lady Macbeth bloed aan haar handen heeft. Ik las het op van een script dat ik zelf had veranderd en gooide al mijn passie en energie erin. Ik voelde het licht en het donker van het personage, haar honger naar macht, maar ook haar berouw en haar gekte.

Hoewel ik niet naar Marc keek, zag ik af en toe vanuit mijn ooghoek dat zijn wenkbrauw omhoogging en zijn holle wangen rimpelden.

Toen ik klaar was, klapte Denise hartelijk. Marc keek me onbewogen aan en ik vermoedde dat ik nog heel wat meer moest doen om een Hollywoodster die een Oscar had gewonnen te imponeren.

Ik strompelde naar de deur. ‘Bedankt voor uw tijd.’

‘Miss Rose,’ snauwde Marc me toe.

Mijn hand liet aarzelend de deurkruk weer los.

‘Licht en donker, gelooft u dat echt? Het goede in iedereen?’

‘Ja.’

Hij pakte zijn pen zo stevig vast dat zijn knokkels er wit van werden. Ik zag zijn kaak verharden en vroeg me af of ik hem van zijn stuk had gebracht. Daarna zette hij zijn pen op het notitieblok. ‘Bedankt voor uw optreden. Ik heb er erg van genoten.’

DRIE

Ik denk aan die woorden, terwijl ik naar mijn toelatingsbrief staar. *Ik heb er erg van genoten.* Dat meende hij dan kennelijk echt.

Ik pak mijn BlackBerry en zoek het nummer van Jen. Het is zonnig in de tuin van mijn vader en ik hou mijn hand voor het scherm, terwijl ik op ‘verbinden’ druk. Jen is mijn beste vriendin, ze staat altijd boven aan mijn lijstje van meest gebelde nummers.

‘Jen, met Soph.’

‘Wat is er gebeurd? Gaat het wel goed? Je stem klinkt zo raar – waar zit je?’

Ik schiet in de lach. Wat kent ze me goed. ‘Alles is in orde. Niks aan de hand. Tenminste nog niet. Ik ben gewoon bij mijn vader thuis aan het schoonmaken, en neem even een pauze.’

‘Je bent er echt élk weekend, hè, om hun huis schoon te maken...’

‘Dat weet ik, Jen, maar ze hebben mijn hulp nodig.’ Sinds mijn vader een kind heeft gekregen met zijn nieuwe vriendin Genevieve is hun huis één puinhoop. Ik woonde er voordat ik ging studeren, maar nu ga ik er alleen in het weekend naartoe.

Ik haal diep adem. ‘Maar... ik ben toegelaten op een postdoctorale opleiding. Een goede. Op een college in London.’

‘Toegelaten? Op een college? Ik dacht dat je helemaal klaar was met studeren en zo.’

‘Maar dit is een postdoctorale opleiding. En het is echt een goed college.’

‘Welk college dan?’

‘Ivy College in Londen.’

‘Nee. Dat meen je niet. Je houdt me voor de gek!’ Jen schreeuwt in de telefoon. ‘Dat college van Marc Blackwell? Je houdt me écht voor de gek. Je had me verteld dat er duizenden aanmeldingen

voor die opleiding waren. Duizenden. Je zei dat het je nooit zou lukken. Je zei dat Marc niet tevreden was over je auditie.’

‘Dat weet ik. Maar kennelijk dus wel.’

‘Ik kan het niet geloven, Soph. Ik zei toch dat je goed bent. Zei ik het niet?’

‘Dank je, Jen.’

‘Marc Blackwell,’ schreeuwt Jen uit. ‘Dan geeft hij jou les. Je gaat op zijn campus wónen.’

Ik doe mijn hand voor mijn mond om een zenuwachtig lachje te smoren. ‘Vind je het niet raar? Ik bedoel, ik kan het haast niet geloven.’

‘Wacht.’

Ik hoor bladzijden ritselen.

‘Ik heb het blad *Heat* hier,’ zegt Jen. ‘Er staat een artikel over hem in. Hier is het. Iets over dat hij heeft toegezegd geld te doneren om een of andere bouwvallige kerk in Londen te redden. Er staat een foto van hem in. Hij is fantastisch. Maar niet bepaald het type universitair docent. Ik bedoel: hoe oud is hij – zevenentwintig?’

‘Marc Blackwell acteert al sinds hij een kind is,’ zeg ik. ‘Hij heeft in meer films gespeeld dan de meeste mensen van veertig.’

‘O, man, Soph, wat is hij sexy! Die ogen... dat lichaam... Hij heeft iets fataals. Misschien komt het door al die stoere films met vechtsporten die hij doet. Hij gaat jou lésgeven. Hij gaat met jou prátén.’

‘Als ik erop inga,’ zeg ik. ‘Ik heb hem al ontmoet, weet je nog? Hij is wat kil. Niet bepaald stimulerend en ondersteunend. Misschien is het wel niet de juiste opleiding voor me.’

‘Heb je het je vader al verteld?’

Ik bijt op de nagel van mijn duim. ‘Nee, ik bedoel, er is nu niet veel om te vertellen, toch? Ik heb nog niet eens besloten of ik erop inga.’

‘Dat meen je niet. Doe niet zo gek.’ De verbinding is verbroken.

Ik weet wat dat betekent. Jen rijdt naar me toe in haar nieuwe Mini.

Jen en ik zijn al bevriend sinds de lagere school, maar we komen uit totaal verschillende werelden. Haar vader werkt voor een advocatenkantoor in de stad en haar moeder is huisvrouw: ze strijkt, maakt schoon en zorgt ervoor dat Jen en haar vader goed voor de dag kunnen komen.

Mijn wereld is veel chaotischer. Toen ik zeven was is mijn moeder overleden en ik ben opgevoed door mijn vader. Hij is een geweldige vader, maar als taxichauffeur werkt hij op rare tijdstippen, dus gaan er dagen voorbij dat ik hem niet zie. Ik heb mijn best gedaan om het huishouden te doen toen we samenleefden, maar mijn vader is iemand die er al een troep van maakt door ergens naar te kijken, dus was dat altijd een hele toer. Ik was zo'n kind dat naar school ging in een kreukelig shirt met mouwen die een paar centimeter te kort waren.

Een paar jaar geleden kreeg mijn vader iets met Genoveva – een vrouw die Jen mijn boze stiefmoeder noemt. Zo zie ik Genoveva niet. Ze is geen slechte vrouw. Ze wil mijn vader alleen met niemand delen en ze wil er ook niet aan herinnerd worden dat hij al een leven had voordat zij op het toneel verscheen.

Toen ze een relatie kregen, trok Genoveva bij ons in. Dat ging een tijdje goed totdat Genoveva zwanger werd. Toen bood ik aan te verhuizen naar het huisje ernaast zodat ze meer ruimte hadden. Hoewel ik een beurs had gekregen voor een Schotse universiteit, was het overduidelijk dat ze mijn hulp nodig hadden, dus koos ik een universiteit in een stad dicht in de buurt.

Het huisje ernaast is wat primitief, maar nu ben ik dichtbij genoeg om te helpen en mijn vader heeft me er gratis laten wonen toen ik nog studeerde.

Ik kijk naar de cottage. Ik weet wat mijn vader zal zeggen als ik hem over Ivy College vertel. Volg je hart, volg je dromen. Maar ik weet ook dat Genoveva en hij het moeilijk zullen hebben zonder mijn hulp.

Ik hoor buiten een knarsend geluid en het krakende grind vertelt me dat de Mini van Jen net met slippende banden onze oprit op is gereden. Met de toelatingsbrief in de hand ren ik naar de voorkant van het huis, en ik zwaai naar haar.